

[Arne Christiansen.]

få et forlig. Derfor tager venstre afstand fra ethvert forsøg på at indføre klausuler eller forklørninger, der i realiteten vil kunne undergrave et forlig, næsten inden det er trådt i kraft. Accepterer man forsvarrets nødvendighed og et forligs indhold, sådan som det er skitseret af den socialdemokratiske forsvarsminister, som det er tiltrådt af NATO og af forsvarrets øverste ledelse ved forsvarsrådet – og jeg kan føje til: som det er tiltrådt af venstres folketingsgruppe og 3 andre grupper i dette ting – så må man også acceptere de principper, som traditionelt danner basis for et forlig i vort parlamentariske liv, dvs. et forlig er et forlig, og det er én for alle og alle for én. Sådan må det også være i de kommende, hvad enten det bliver 4 eller 6 år. Det skylder vi det danske forsvar.

Wamberg (FP):

Det har i den seneste tid været nok så tydeligt, at denne forespørgsel vedrørende det danske forsvars fremtid ikke er kommet særlig bejljligt for i hvert fald 6 af tingets partier. Selv om fremskridtspartiet har den stik modsatte indstilling til det danske forsvar af den, de 3 partier, der har stillet forespørgslen, har, så er fremskridtspartiet tilfreds med, at vi ved denne lejlighed kan få fastslået, hvad der er fremskridtspartiets synspunkter vedrørende det danske forsvars fremtid. Hidtil har der jo fra offentlige mediers side været betydelig større interesse for et enkelt af partiets medlemmers personlige forsvarsopfattelse end interesse for at delagtiggøre offentligheden i, hvad der er partiets stilling til sagen.

Det kan næppe længere være nogen hemmelighed, at fremskridtspartiet meget længe har været parat til at deltage positivt i forhandlingerne om forsvarrets fremtid. Det har kun et enkelt af de 6 såkaldte forsvarsforligspartier været interesseret i, mens de øvrige 5 har været enige om at holde os ude, selv om en kommende forsvarsordning selvfølgelig også angår vore vælgere. Men hidtil har vi altså ikke måttet få nogen indflydelse på, hvorledes forholdene for forsvarret fremtidigt skal være. Vel har forsvarsministeren ved flere lejligheder fremhævet, at et forlig reelt skal sluttes i forsvarsudvalget, men hvis det indebærer, at forsvarsudvalgets behandling begrænses til, at andre partier blot kan acceptere eller lade

være, så må det her og nu gøres klart, at det massive flertal blandt fremskridtspartiets medlemmer, der ønsker et troværdigt dansk forsvar, og som er parat til om nødvendigt at stemme for større bevillinger til forsvarret, for at det kan blive gjort mere troværdigt, end det er nu, derved kan blive tvunget til at unklade at stemme for et forlig, specielt hvis vi må anse det, der måtte blive forlig om, som værende en forringelse i forhold til det nuværende forsvar.

Skal vi have et forsvar, må der ikke herske tvivl om, at det om nødvendigt skal bruges. En af de russiske topfolk blev før overgrebene mod den katolske kirke advaret imod at begå disse overgreb, og han gav som bekendt det svar: »Hvor mange divisioner har den katolske kirke til sin rådighed?« Danmark skal efter fremskridtspartiets opfattelse ikke bringes i en tilsvarende situation. Vi skal have et forsvar, og der må ikke opstå nogen tvivl om, at vort forsvar vil blive brugt, og forsvarrets personel skal have det bedst tænkelige og mest moderne udstyr, der kan skaffes. Forsvarrets mandskab skal ikke, som det før er sket her i landet, myrdes, fordi radikale politikere støttet af socialdemokratiets venstrefløj har forhindret, at forsvarret fik de nødvendige bevillinger. At de samme politikere i disse dage spiller russisk roulet med forsvarrets fremtid, på trods af at det store flertal af landets befolkning ønsker et troværdigt forsvar, kan ikke tilstrækkeligt beklages. Socialdemokratiet bærer et tungt ansvar for denne ulykkelige situation.

Hr. Robert Pedersen fandt sig for en månedens tid siden kaldet til i NATO-hovedkvarteret at give en redegørelse for forløbet af de hidtidige forsvarsdrøftelser. Ved den lejlighed påstod han, at når fremskridtspartiet ikke var blevet indbudt til at deltage i forsvarsforligspartiernes forhandlinger, skyldtes det, at vi havde fremsat et besparelsesforslag på forsvarsministeriets budget på 750 mill. kr. Jeg måtte naturligvis på stedet pointere og ønsker ved denne lejlighed at gentage, at vel er hr. Robert Pedersen den ene af de to uheldige helte, der har forfattet en bog om fremskridtspartiet, hvori forfatterne til fulde dokumenterede, at de ikke generede sig for mod bedre vidende at tillægge os forslag, vi aldrig har fremsat, og motiver, vi aldrig har haft, men hr. Robert Pedersen ved udmærket, at dette specielle besparelsesforslag alene har adresse til den bruttolønnedgang, også forsvarrets personel vil få i takt med indkomstskattens